

Wacław Fijałkowski

Orzeczenie Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w X z dnia 16 października 1976 r. (KD 3

Palestra 21/8-9(236-237), 108-109

1977

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

§ 1 k.k. W takim wypadku zachodziłby zbieg przestępstw, ponieważ oskarżony popełnił dwa zbiegające się ze sobą przestępstwa. Podstawa prawna wymiaru kary nie budzi żadnych zastrzeżeń.

Głosowana teza zasługuje na pełną aprobatę i przypomnienie wszystkim organom wymiaru sprawiedliwości w postępowaniu karnym, że od prawidłowego opisanego czynu przypisanego oskarżonemu zależy prawidłowy wymiar sprawiedliwości. Warto przypomnieć, że instrukcja prokuratorska¹⁹ o prowadzeniu i nadzorze stanowiła w § 40 pkt 4, co następuje: „(...) wskazując czyn zarzucany oskarżonemu, należy podać czas i miejsce popełnienia czynu oraz przytoczyć okoliczności faktyczne wypełniające znamiona przestępstwa zarzucanego oskarżonemu. Formułując konkluzję, należy w miarę możliwości unikać powtarzania określeń ustawowych i dążyć do zastę-

powania ich przytoczeniem faktów składających się na zarzucany oskarżonemu czyn.” Bardzo rzadko akty oskarżenia odpowiadają tym warunkom, chociaż powinno to być regułą. Nieopanowanie w należyтым stopniu techniki opracowywania aktów oskarżenia i rewizji utrudnia w poważnym stopniu pracę sądów, powodując niejednokrotnie błędne rozstrzygnięcie spraw pod względem merytorycznym.²⁰ Można temu zjawisku zaradzić przez sprawniejszą i dokładniejszą kontrolę aktu oskarżenia wniesionego do sądu i korzystanie z przywileju określonego w art. 298 k.p.k., polegającego na zwróceniu oskarżycielowi aktu oskarżenia w celu uzupełnienia braków w terminie 7 dni. Sporządzenie aktu oskarżenia niezgodnie z art. 295 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz z powołaną wyżej instrukcją prokuratorską stanowi brak formalny, o którym mowa w art. 298 k.p.k.

Stefan Dałkowski

¹⁹ S. Kalinowski, M. Siewierski: Kodeks postępowania karnego — Komentarz, Wydawnictwo Prawnicze 1960, s. 259.

²⁰ H. Furmankiewicz, M. Majster, L. Penner: Akty oskarżenia i rewizje, Wydawnictwo Prawnicze 1954.

Z ORZECZNICTWA WOJEWÓDZKICH KOMISJI DYSCYPLINARNYCH

1.

ORZECZENIE WOJEWÓDZKIEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ w X z dnia 16 października 1976 r. (KD 3/75)

Udzielenie pomocy prawnej przez członka zespołu adwokackiego bez zawiadomienia sprawy w zespole, a ponadto przyjęcie do rąk własnych na-

leżności z tego tytułu w celu przekazania do kasy zespołu jest naruszeniem obowiązków zawodowych adwokata.

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna w X orzeczeniu z dnia 16.X.1976 r. uznała obwinionego adwokata Y za winnego tego, że w listopadzie 1972 r. jako członek zespołu adwokackiego udzielił pomocy prawnej Powiatowemu Związkowi Spółek Wodnych bez zaewidencjonowania tego w zespole, a ponadto przyjął do rąk własnych ustalone wynagrodzenie za wydane opinie prawne w celu przekazania do kasy zespołu, tj. za winnego naruszenia swoich obowiązków zawodowych, i z mocy art. 94 ust. 1 pkt 2 ustawy o u.a. z dnia 19.XII.1963 r. (Dz. U. z 1963 r. Nr 57, poz. 309) w związku z art. 93 ust. 1 cyt. ustawy oraz § 20 i 21 ust. 1 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.XII.1963 r. w sprawie zespołów adwokackich (Dz. U. z 1964 r. Nr 1, poz. 4)

wymierzyła mu karę dyscyplinarną nagany, obciążając go zryczałtowaną opłatą w kwocie zł 600.

Z uzasadnienia:

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustaliła, że obwiniony adw. Y otrzymał od Powiatowego Związku Spółek Wodnych zlecenie na piśmie dotyczące wydania opinii w czterech sprawach. Po wykonaniu zlecenia obwiniony wystawił rachunek w swoim imieniu na kwotę zł 1.813 i pieniądze te pobrał osobiście z kasy Pow. Związku Spółek Wodnych, a następnie przekazał je do kasy zespołu.

Obwiniony zdaniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w żadnym razie nie miał prawa wystawiać rachunku we własnym imieniu za wykonane zlecenie, wystawiać na to pokwitowa-

nia i podejmować kwotę 1.813 zł w celu przekazania jej do kasy zespołu, albowiem działanie takie narusza obowiązki zawodowe adwokata i sprzeczne jest z § 20 i 21 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.XII.1963 r. w sprawie zespołów adwokackich (Dz. U. z 1964 r., Nr 1, poz. 4). O otrzymanym zleceniu obwiniony powinien był zawiadomić kierownika zespołu adwokackiego, który ma prawo wystawić rachunek za dokonane czynności prawne i egzekwować należności na konto zespołu.

Działanie obwinionego adw. Y narusza ustalony przepisami sposób postępowania i dlatego jest niedopuszczalne.

Przy wymiarze kary wzięto pod uwagę z jednej strony niedopuszczalność tego rodzaju działania, a z drugiej stwierdzony brak dostatecznej znajomości przepisów o obowiązkach zawodowych adwokatów przez obwinionego, a to ze względu na wykonywanie zawodu adwokata przez stosunkowo krótki okres. Dlatego też wymierzono tylko karę nagany, uznając ją za współmierną do przewinienia i osobowości sprawcy. Niedostateczna znajomość przepisów o obowiązkach adwokatów nie może — oczywiście — zwolnić obwinionego od odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenie obowiązków zawodowych. Obwiniony, przechodząc do adwokatury, powinien się zapoznać ze specyfiką tego zawodu, a w szczególności ze wszystkimi przepisami regulującymi prawa i obowiązki adwokata, aby w ten sposób nie dopuścić do naruszenia obowiązujących zasad i norm prawnych dotyczących wykonywania zawodu adwokata.

Opracował adw. *Wacław Fijałkowski*